

РЕШЕНИЕ

№ 3666

гр. София, 07.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 02.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **9443** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалби на:

1. Българско национално радио срещу Решение № 144 /28.02.2020г. по преписка № 193/2018г В ЧАСТТА, с която се 1./ установява, че при осъществяване дейността си, поддържа и в момента архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до и в сградата в която се помещава Районна радиостанция Р.-В. на БНР, находяща се на адрес: [населено място], пл."Б." № 3, ет.3 и ет.4 което представлява нарушение на чл.5 от ЗЗДискрм 2/ налага на БНР имуществена санкция на основание чл. 80, ал. 2 от ЗЗДискр. в размер на 500 лева и 3/ дава задължително предписание, на основание чл. 47, т. 4 от ЗЗДискр във връзка с чл.76 ал.1 от ЗЗДискрм, в 3-месечен срок от решението да се предприеме необходимите действия за изграждане на достъпна архитектурна среда.

2. Областен управител на област В. срещу Решение № 144 /28.02.2020г. по преписка № 193/2018г В ЧАСТТА с която се 1. / установява, че поддържа и продължава да поддържа и в момента архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до и в сградата в която се помещава Районна радиостанция Р.-В. на БНР, находяща се на адрес: [населено място], пл."Б." № 3, ет.3 и ет.4 което представлява нарушение на чл.5 от ЗЗДискрм 2/ налага на Областен управител на област В. глоба на основание чл. 80, ал. 1 от ЗЗДискр. в размер на 500 лева и 3/ дава

задължително предписание, на основание чл. 47, т. 4 от ЗЗДискр във връзка с чл.76 ал.1 от ЗЗДискрм, в 3-месечен срок от решението да се предприеме необходимите действия за изграждане на достъпна архитектурна среда.

БНР излага доводи за неправилност на решението в оспорената му част. Твърди, че процесната сграда в която се помещава Р. В. е частна държавна собственост, като правата на собственика се упражняват от Областния управител на област В., като именно той е следвало да инициира евентуалното предприемане на мерки по осигуряване на достъпна среда. Помещенията които БНР ползвало били предоставени с договор от 30.09.2015г сключен с областната администрация на област В., който забранявал промяна предназначението на предоставените за ползване помещения и изграждането допълнителни съоръжения към тях. Р. представлявало стратегически обект от значение за националната сигурност, поради което липсвало нормативно установено задължение за осигуряване достъпна среда.В помещенията на Р. В. бил установен строг пропускателен режим за външни лица. Моли да се отмени решението в обжалваната част. Претендира юриск. възнаграждение.

Областен управител на област В. поддържа допуснати процесуални нарушения и противоречие с материалния закон на решението в обжалваната от него част. Твърди, че не е собственик и към момента на проверката не упражнява право на управление върху сградата, в която се помещава Р. В.. Помещенията които се ползват от Р. В. били предоставени за управление от БНР.Областният управител и администрацията му се помещавали в друга сграда, поради което и не следва да бъде ангажирана отговорността му.. Посочва се, че решението на КЗД е неясно, което води и до неяснота по отношение на наложените ПАМ по чл. 47, т. 4 от същия закон. Сочи нарушение и на чл.17 ЗАНН във връзка с чл.84 ал.3 от ЗАНН, тъй като за едно и също нарушение неколккратно му е налагано наказание. Моли да се отмени решението в обжалваната част. Претендира юриск. възнаграждение.

Ответникът - Комисия за защита от дискриминация в писмено становище/бележки/ оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юриск. възнаграждение..

Заинтересованата страна Баки Х. не взема становище по жалбата.

СГП, редовно призована не взема становище.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, Административен съд София – град, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Производството пред административния орган е образувано в резултат на служебна проверка от служители на КЗД в обект Районна радиостанция Р.-В. на БНР, находящ се в [населено място], пл."Б." № 3, ет.3 и ет.4, при която е установено, че липсва изградена достъпна архитектурна среда за лица с двигателни увреждания изразяваща се в праг на входната врата с височина над 7 см., липса на съоръжение или механизъм, който да създаде възможност на лица със затруднено придвижване да се изкачват до третия и/или четвъртия етаж, които са достъпни само по стълби. Съставен е констативен протокол № 12-11-570 от 24.04.2018г., който с доклад на член на КЗД е представен на председателя на комисията за образуване на производство. Преписката е разпределена на Пети заседателен състав. Докладчикът е провел процедура по проучване като е дадена възможност на страните да се запознаят със събраните по преписката материали. С писмо от 18.06.2019г областният управител на област В. е представил и договор от 18.09.2015г /л. 60 и сл./ по силата на който е предоставил

безвъзмездно за управление на БНР, част от недвижим имот, представляващ частна държавна собственост, находящ се [населено място], пл."Б." № 3, ет.3 и ет.4..

Извършено е проучване, изготвено е заключение на докладчика. На 22.10.2019г. е проведено заседание на КЗД, на което са изслушани страните, даден е ход по същество и преписката е обявена за решаване. На 28.02.2020г е постановено Решение № 144 по преписка № 193/ 2018г. по описа на Комисията за защита от дискриминация (КЗД) обжалвано от БНР и от Областен управител на област В. в неблагоприятните за всеки от жалбоподателите части.

Жалбите са процесуално допустими, подадени в преклузивния срок от адресати на издадения акт, чийто права и законни интереси са накърнени с издаването му.

Компетентността на КЗД е уредена в разпоредбата на чл. 47 от ЗЗДискр., където са регламентирани правомощията, с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В случая решението е издадено от компетентен орган при обсъждане на относимите факти.

Фактическата обстановка е правилно изяснена от административния орган и се споделя от настоящия състав на АССГ. КЗД е събрала всички необходими доказателства, дала е възможност и на настоящите жалбоподатели да ангажират такива, с оглед пълното изясняване на спорните обстоятелства. За пълното и обективно изясняване на фактическата обстановка по случая, в изпълнение на чл. 55 и сл. от ЗЗДискр., КЗД е реализирала предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища и доказателства от участниците в производството, подробно описани и обсъдени в обстоятелствената част на обжалваното решение. Съгласно чл. 60 и сл. от ЗЗДискр. са проведени открити заседания, за които страните са били надлежно призовани. В съответствие с чл. 62 от ЗЗДискр. на страните е била предоставена възможност да се помирят, изслушани са направените от присъстващите искания и изложените пред Комисията съображения по същество.

В случая КЗД е приела, че жалбоподателите са осъществили дискриминация по см. на чл.5 от ЗЗДискрм основана на признак увреждане. Възприетите фактически установявания сочат на приложимост хипотезата на чл.5 от ЗЗДискрм /in fine/. Разпоредбата на чл.5 от ЗЗДискр. определя като дискриминация изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места.

Изискването за достъпност на архитектурната среда е въведено с чл.9 от Конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания (ратифицирана със закон на 26.01.2012 г., ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г.). Държавите, ратифицирали конвенцията, са длъжни да предприемат мерки, които да идентифицират и премахват всякакви пречки и прегради пред достъпността по отношение на: а) сгради, пътища, транспортни и всякакви други открити и закрити съоръжения, включително училища, жилищни постройки, здравни заведения и работни места; б) информационни, комуникационни и други услуги, включително информационни системи и услуги за спешна помощ. Нормата на чл. 4 от ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на признак "увреждане".

Законът не дава дефиниция на понятието публично място по см. на чл.5

33Дискрим. То следва да се тълкува, изхождайки от целта на 33Дискр. и в съответствие с чл.9 от Конвенцията за правата на хората с увреждания – съгласно цитираната норма от Конвенцията целта е да се даде възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, като имат достъп до всички удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. Следователно сградите, в които се предоставят обществени услуги, предлагани публично, могат да се определят като публично място.

Изискването чл.5 от 33Дискр е императивно и абсолютно и засяга всички правни субекти, които осъществяват контрол върху публичното място – независимо дали тези субекти са публични или частни. В съдебната практика е безпротиворечиво възприето, че задължение и отговорност за осигуряване на достъпна архитектурна среда имат всички субекти, щом предлагат обществени услуги. (Решение №6959 от 09.06.2016г. на Върховния административен съд по адм.д.№6376/2015г.) Това задължение произтича и от нормите на чл.2 от Наредба № 4 от 01.07.2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания във връзка с чл.169, ал.4 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Основният спор се свежда до разрешаването на въпроса, чие е задължението да се осигури достъпна архитектурна среда на хората с увреждане и намалена подвижност в обект Районна радиостанция Р.-В. на БНР, находящ се в [населено място], пл."Б." № 3, ет.3 и ет.4, - на собственика на сградата в която се помещава Р. В. или на ползвателя /Р. В. /. Безспорно разпоредбите на Наредбата предписват задължения към собствениците на всички сгради с обществен характер /за обществено обслужване/ за привеждането им в съответствие с изискванията ѝ, което за процесният случай представлява осигуряване на достъп по някой от предвидените в същата способи за осигуряване на достъпни елементи на сградите и съоръженията и свързване помежду им с достъпни маршрути. По арг. от чл.2, ал.1 т.3 и т.5 от Наредбата обаче, нормите на наредбата са адресирани и към субектите които поддържат и експлоатират съществуващи сгради с обществено предназначение.

Изискванията за изграждане и поддържане на достъпна среда са свързани с експлоатацията на имота. Експлоатацията на процесния обект Р. В. се осъществява от жалбоподателя- БНР. Съгласно чл. 10 33Д всички държавни органи, в т.ч. и БНР като национален обществен доставчик на радиоуслуги /чл. 2 от Правилник за структурата и организацията на дейността на БНР/ са длъжни, при осъществяване на правомощията си да предприемат всички възможни и необходими мерки за постигане целите на Закона за защита от дискриминация. В сградата жалбоподателят БНР осъществява именно правомощията си и неизпълнението на задължението за равно третиране е нарушение на антидискриминационното законодателство. Неоснователни са доводите на жалбоподателя БНР, че не е адресат на изискването на нормата на чл. 5 33Дискр, като ползвател на обекта и няма законови права да извърши в имота изисканите от комисията действия, тъй като не е собственик. Задължението за създаване на достъпна архитектурна среда е на БНР, която предоставя в сградата радиоуслуги /осъществява правомощия по см. на чл.10 от 33Дискрм/ за които е необходим достъп за лица с увреждания. При условие, че в договора от 18.09.2015г за предоставяне безвъзмездно за управление на БНР, част от недвижим имот, представляващ частна държавна собственост, находящ се [населено място], пл."Б." №

З, ет.3 и ет.4. е предвидено в чл.8, че за неуредените въпроси се прилага действащото законодателство, в т.ч. и ЗДС, и по конкретно чл. 26 ал.1 от ЗДС според който поддържането и текущите ремонти на имотите - държавна собственост, предоставени под наем или за ползване, се извършва от наемателите или ползвателите за тяхна сметка, а както се посочи изграждането и поддържането на достъпна среда е свързано с експлоатацията на имота /текущия ремонт/, то всички промени, отнасящи се до архитектурно преустройство за осигуряване на достъпна среда са задължение на БНР, която упражнява правото на ползване на имота. Това е и уговорката между БНР и Областна администрация на област В. по силата на чл. 4.2 от договора за предоставяне безвъзмездно управление. При условие, че приложения по делото договор от 18.09.2015г препраща към разпоредбите на ЗДС, вкл. и чл .26 от ЗДС, изискванията свързани с експлоатация на обекта, която включва изграждане и поддържане на достъпна среда са в тежест на ползвателя, ремонта и преустройството за осигуряване на достъпна архитектурна среда за хората с увреждания са в пределите на компетентност на БНР, която упражнява правото на ползване на имота. Що се касае до твърдението, че в сградата се помещават и други офиси, то средствата във връзка с финансирането на евентуалните преустройства и свързаните с това дейности, както и отношенията между тях могат да бъдат уредени в съответствие с разпоредбите на Закона за задълженията и договорите.

Предоставянето за безвъзмездно право на управление на обекта на Р. В. БНР обаче, не води до отпадане на задължението на Областния управител да изпълни задълженията си, като собственик от името на Държавата. Видно от представените по делото доказателства, а именно от акт № 3141 от 05.06.2014 г. за частна държавна собственост /л. 33/ е видно, че Областен управител на област В. също е с безвъзмездно право на управление върху два обекта, находящи се в същата сграда, а именно с № 10971.502.197.5.6 и № 10971.502.197.5.3. поради това и би следвало да носи отговорност, във връзка с управлението на общите части на сградата, не само като собственик, а и като ползвател на част от тези обекти. В тези помещения са ситуирани някои от службите на Областна администрация на област В.. Посочените доказателства са представени и приети още в производството пред КЗД и не са оспорени от страните. В този смисъл и неоснователно е твърдението на другият жалбоподател Областен управител на област В., че не следва да носи отговорност за липсите на изградени удобства и архитектурна среда, която да улеснява достъпа на лица с увреждания, като това следва да бъде изцяло в тежест на БНР.

Нещо повече следва да се има предвид и обстоятелството, че като действащ от името на Държавата, като собственик на сградата, Областният управител е следвало да инициира привеждането на сградата и архитектурната среда във вид, който би бил достъпен за всички хора с увреждания, респ. със специални потребности, за да може всеки от тях да има равен достъп до предлаганите в сградата обществени услуги. Това би било необходимо още повече, че в сградата се помещават множество институции, които предлагат такива услуги, като взаимодействието между различните ведомства би следвало да бъде осъществено или най- малкото иницирано именно от собственика на сградата, чиито права на управление се упражняват именно от Областния управител на област В.. В този смисъл Р № 14849 от 01.12.2020 по адм д. № 7459/ 2020 на V отд на ВАС/.

Разпоредбата на чл. 5 квалифицира като дискриминация поддържането на недостъпна архитектурна среда, което обосновава отговорността както на Областния

управител, от името на собственика, в лицето на Държавата, така и от БНР по цитирания текст, като ползвател на помещенията, до които следва да се осигури самостоятелен и свободен достъп на всички граждани, независимо от физическото им състояние и какъвто не е бил осигурен в пълна степен. Въпросът за собствеността върху сградата няма отношение към допуснатото нарушение на изискванията на ЗЗДискрм. Както и предоставянето на помещенията за безвъзмездно управление на БНР, не е достатъчно основание за отпадане на отговорността по отношение на Областен управител на област В., от една страна като собственик на сградата, а от друга, като институция, осъществяваща дейност в сграда с обществено предназначение.

Липсата на гарантиран достъп на хората с увреждания представлява нарушение по смисъла на чл. 5 от ЗЗД, което не може да се компенсира със съдействието на персонала или други организационни мерки. Хората с увреждания не получават дължимата им публична услуга по начин, който ги третира равноправно и им позволява да бъдат ефективни при защита на своите права и интереси, в т.ч. да могат да ползват публичните услуги при осигурен достъп до елементите на обзавеждане на достъпна среда. Без осигуряване на възможност за ползване на тези елементи достъпът до сградата, а следователно и до услугите, е неравноправен. Дали жалбоподателите са положили усилия да създадат възможност за обслужване на гражданите с увреждане, както и че в сградата има и други офиси, които също следва да имат отношение към поддържане на достъпна архитектурна среда, т.е. положените усилия и причините, довели до различното третиране е ирелевантно за дискриминацията. Единствената възможност за оправдание на неравно третиране на основата на защитен признак е да е налице някое от лимитативно изброените в чл. 7 ЗЗД изключения. В случая, видно от доказателствата, не е налице такова. Неоснователни са доводите на БНР, че предвид, че е стратегически обект липсва нормативно установено задължение за осигуряване достъпна среда. Това е така, тъй като макар и с установен строг пропускателен режим за външни лица, е възможно измежду последните да има такива с увреждания.

"Достъпна среда" съгласно §1, т. 2 от Наредба № 4 от 01.07.2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания, е среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания, може да ползва свободно и самостоятелно. В този смисъл факта, че в сградата има офиси и на други институции не освобождава жалбоподателите от задължението им за осигуряване достъпна среда.

Неосигуряването на достъпна среда е въведено от закона като отделна, самостоятелна форма на дискриминация, при която не се изисква съпоставяне с други лица в сходно положение – не е необходимо да се установява, че при предоставяне на услугите в БНР конкретно лице с увреждане е било третирано по-неблагоприятно от друго лице, което не

притежава този защитен признак. Това е така, защото липсата на достъпна среда, лишавайки хората с увреждания от възможността да участват самостоятелно и пълноценно в обществения живот, сама по себе си представлява неравноправно третиране и не е необходимо това да се установява с конкретни житейски примери.

Съдът приема, че за жалбоподателя БНР като ползвател на помещения на ет. 3 и ет.4 от сградата и като национален обществен доставчик на радиоуслуги /чл. 2 от Правилник за структурата и организацията на дейността на БНР/, тоест осъществяващ обществени услуги съществува задължение за осигуряване на достъпна среда, включително за лица със затруднена двигателна подвижност. Като не е осигурил такава, БНР е допуснал неравно третиране по отношение на тези лица. По изложените по –горе аргументи, не само за собственика, но и за ползвателя съществува задължение за осигуряване на достъпна среда, вкл. за лица със затруднена подвижност. Обстоятелството, че имотът е държавна собственост не изключва задължението на ползвателя-БНР да осигури съответна достъпна среда до имота, чието предназначение е за обществени нужди. / В този смисъл Р № 9544 ОТ 28.06.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 6588/2010 Г., VII ОТД. НА ВАС, Р 5622 ОТ 20.04.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 8693/2010 Г., VII ОТД. НА ВАС, Р 14229 ОТ 03.11.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 11187/2011 Г., 5 ЧЛ. С-В НА ВАС, Р № 9030 ОТ 19.07.2016 Г. ПО АДМ. Д. № 4992/2015 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 6956 ОТ 09.06.2016 Г. ПО АДМ. Д. № 6376/2015 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 14212 ОТ 03.11.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 11153/2011 Г., 5 ЧЛ. С-В НА ВАС и др./

Решението на КЗД в тази му част е законосъобразно като съобразено с материалния закон и с целта му. Жалбите срещу решението в тази част следва да се отхвърлят като неоснователни.

Изрично правомощие на КЗД, регламентирано в чл. 47, т. 4 от ЗЗДискр., е да дава задължителни предписания по спазването на закона. Волеизявлението на органа има властнически характер, тъй като е с обвързващо действие по отношение на жалбоподателите, поради което за разлика от препоръките по т.6 от същия член подлежи на съдебно обжалване. Доколкото няма спор по фактите и предвид изложеното по-горе относно задължението на жалбоподателите да поддържат достъпна среда, съдът приема, че дадените задължителни предписанията са законосъобразни, тъй като те съответстват на установените факти и на материалния закон и са насочени към постигане на целта му. Решението на КЗД в тази му част е също законосъобразно и жалбите срещу него следва да бъде отхвърлени.

Неоснователни са доводите на областния управител на област В. за нарушение на чл.17 ЗАНН във връзка с чл.84 ал.3 от ЗАНН, тъй като за едно и също нарушение неколккратно му било налагано наказание. Това е така, тъй като цитираните решения на КЗД и представени по делото касаят различни обекти до които не е изградена достъпна архитектурна среда, което обуславя и самостоятелно нарушение относно всеки от тях.

На следващо място: Съгласно чл. 80, ал. 1 и 2 ЗЗДискр който не изпълни задължение, произтичащо от този закон, се наказва с глоба от 250 до 2000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание. Когато нарушението е извършено при осъществяване дейността на юридическо лице, на него му се налага имуществена санкция в размер от 250 до 2500 лв. Осигуряването на достъпна архитектурна среда е задължение, което произтича пряко от ЗЗДискр.

Законодателят не е определил налагането на санкцията като кумулативна мярка, следваща се от установена дискриминация, а е предоставил преценката за това на КЗД. Ето защо административният орган следва да изложи мотиви относно целта и размера на санкцията. И ако превантивната цел на санкцията произтича от целта на закона – да се предотврати за в бъдеще допускането на дискриминация и да мотивира лицето да поддържа достъпна архитектурна среда, то размера на санкцията следва да бъде конкретно определен и индивидуализиран. Административният орган е изложил мотиви /л. 6 от оспореното решение/, че размера на глобата/ санкцията следва да е около минимално установения от закона размер, тоест 250 лв. Същевременно в диспозитива на БНР е наложена санкция в размер на 500 лв., и на обл. управител глоба също 500 лв. Налице е противоречие между мотиви и диспозитив, както и не е изложил мотиви защо определя в диспозитива санкция/глобата над законоустановения минимум. В тази част съдът намира, че решението е незаконосъобразно и следва да бъде изменено, като се определи санкция/ глоба в размер на минималната от 250 лева.

Относно разноските: С оглед изхода на спора на жалбоподателите не следва да се присъждат разноски. На ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл.143, ал.3 АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК,
Административен съд София – град,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалби на:

1. Българско национално радио срещу Решение № 144 /28.02.2020г. по преписка № 193/2018г В ЧАСТТА, с която се установява, 1/ че при осъществяване дейността си, поддържа и в момента архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до и в сградата в която се помещава Районна радиостанция Р.-В. на БНР, находяща се на адрес: [населено място], пл."Б." № 3, ет.3 и ет.4 което представлява нарушение на чл.5 от ЗЗДискрм и 3/ дава задължително предписание, на основание чл. 47, т. 4 от ЗЗДискр във връзка с чл.76 ал.1 от ЗЗДискрм, в 3-месечен срок от решението да се предприеме необходимите действия за изграждане на достъпна архитектурна среда.

2. Областен управител на област В. срещу Решение № 144 /28.02.2020г. по преписка № 193/2018г В ЧАСТТА с която се установява, че 1./поддържа и продължава да поддържа и в момента архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до и в сградата в която се помещава Районна радиостанция Р.-В. на БНР, находяща се на адрес: [населено място], пл."Б." № 3, ет.3 и ет.4 което представлява нарушение на чл.5 от ЗЗДискрм и 3/ дава задължително предписание, на основание чл. 47, т. 4 от ЗЗДискр във връзка с чл.76 ал.1 от ЗЗДискрм, в 3-месечен срок от решението да се предприемат необходимите действия за изграждане на достъпна архитектурна среда.

ИЗМЕНЯ Решение № 144 /28.02.2020г. по преписка № 193/2018г. В ЧАСТТА с която се НАЛАГА на Българско национално радио имуществена санкция в размер на 500 лв. като **ОПРЕДЕЛЯ** имуществена санкция на Българско национално радио в размер на 250 лева.

ИЗМЕНЯ Решение № 144 /28.02.2020г. по преписка № 193/2018г. В ЧАСТТА с която се НАЛАГА на Областен управител на област В. глоба в размер на 500 лв. като **ОПРЕДЕЛЯ** глоба на Областен управител на област В. в размер на 250 лева.

ОСЪЖДА Българско национално радио и Областен управител на област В. да заплатят солидарно на Комисия за защита от дискриминация разноски за производството в размер на 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд.

съдия: